

بیل رابکش یعنی جان بخشیدن به بی مووی

سینمایی که در اوایل ظهورش در دهه ی سی میلادی در دوران رکود اقتصادی صرفاً به دلیل پایین بودن بودجه ی ویا ابتدایی و مضحک بودن نوع ساخت و پرداختش همواره در حدِ تنزل باقی مانده بود، منبع اقتباس و ارجاع تارانتینو در شکل گیری کلی سینمایش شد، به خصوص در بیل رابکش، فیلم تلفیقی از گونه های سینمایی مورد علاقه ی فیلمساز بود که در جوانی دو یا سه تا از این فیلم هارا بایک بلیط در سینما دیده بود، آنچه که در بیل رابکش در پیکره ی واحد یک فیلم عرضه شد ترکیب درخشان همین گونه فیلم های به اصطلاح سطح پایین فرهنگ عامه از نقاط مختلف دنیا بود که عموماً در دهه هفتاد میلادی در اوج قرار داشتند، سینمای رزمی هنگ کنگ، وسترن اسپاگتی ایتالیا، بی مووی های دهه ی هفتاد آمریکا که بیشتر فیلم هایی با بودجه ی پایین و در ژانر وحشت یا علمی تخیلی بودند، فیلمسازانی مانند جان کارپنتر، جرج رومئو، سام پکین پا، آن هویی، تسوئی هارک، چانگ چه، سرجو لئونو، سرجو کوربوچی و سرجو سولیمما، تاکشی میکه و تاکشی کیتانو.